FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CLAUS GULMANN

fremsat den 13. december 1991 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Denne sag drejer sig i korthed om følgende:

Europa-Parlamentet organiserede ved årsskiftet 1988/1989 en almindelig udvælgelsesprøve for en stilling som kontorchef til at lede dets Informationskontor i Paris.

Jean-Louis Burban, som er tjenestemand i lønklasse A4 ved Parlamentet, ønskede at deltage i udvælgelsesprøven og indgav følgelig ansøgning. Imidlertid afviste udvælgelseskomitéen at lade ham deltage i prøven, fordi han ikke havde vedlagt dokumentation for de eksamensbeviser og den faglige erfaring, som han påberåbte sig i ansøgningen. Efter dette afslag udvekledes der flere noter mellem udvælgelseskomitéen og Burban, som bestred rigtigheden af komitéens afgørelse. Burban anførte især, at den manglende fremsendelse af dokumentationen skyldtes, at han havde kontaktet chefen for »vedtægt- og personaleadministration« i Parlamentets Kontor for Personaleanliggender, der havde oplyst ham om, at de fornødne bilag, som fandtes i hans personlige aktsamling, ville blive fremsendt direkte af Parlamentets administration til udvælgelseskomitéen. Udvælgelseskomitéen opretholdt imidlertid sin afgørelse.

Burban anlagde sag mod Parlamentet med henblik på annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse. Ved dom afsagt den 20. juni 1990 frifandt Retten i Første Instans Parlamentet [1]. Denne dom er af Burban anket til Domstolen. Han finder det forkert, at den fejl, han begik ved ikke at vedlægge ansøgningen den nødvendige dokumentation, fik så alvorlige konsekvenser. Fejlen var nemlig af formel karakter og var let at afhjælpe. Han finder i øvrigt, at der var særlig anledning til at give netop ham denne mulighed. For det første fordi i hvert fald et medlem af udvælgelseskomitéen var fuldt ud klar over, at han opfyldte de materielle betingelser for at deltage i udvælgelsesprøven, og for det andet fordi fejlen beroede på, at han havde forladt sig på de oplysninger, som han havde modtaget fra forannævnte tjenestemand ved Parlamentet, som burde have vidst besked om den rigtige fremgangsmåde.

Afgørelsen vidner efter Burban's opfattelse om en overdreven formalisme. Han har opsummeret disse betragtninger i det ene anbringende, han gør gældende til støtte for sin anke, nemlig at den indankede dom indebærer en krænkelse og en fejlagtig fortolkning af grundsætningerne om administrationens omsorgspligt for de ansatte og om god forvaltningsskik. Han mener, at det af disse principper følger, at der skulle være givet ham lejlighed til efterfølgende at fremlægge den fornødne dokumentation.

* Originalsprog: dansk.

1 — Sag T-133/89, Sml. II, s. 245.

For en nærmere gennemgang af sagens faktiske omstændigheder og parternes retlige synspunkter henviser jeg til den indankede dom og retsmøderapporten.

2. Lad mig straks sige, at jeg mener, at Retten i Første Instans er nået til det rigtige resultat. De relevante præmisser i dommen er præmis 21-40, som jeg kan tilslutte mig.

Det er vigtigt at fremhæve, at den omtvistede afgørelse ikke er et udslag af overdreven juridisk formalisme, men tværtimod har sit grundlag i væsentlige forvaltningsretlige grundsætninger, som også gælder for administrationen af udvælgelsesprøver. Ved administrationen af dette område skal det både sikres, at ansøgerne behandles lige, og at udvælgelsesprøverne afvikles så hurtigt og så hensigtsmæssigt, som det nu engang er muligt under skyldigt hensyn til ansøgernes krav på en saglig bedømmelse.

3. Det ligger i denne sag fast,

— at det flere steder i meddelelsen om udvælgelsesprøven var angivet, at fornøden dokumentation skulle fremsendes inden ansøgningsfristens udløb

— at det tillige klart var angivet i meddelelsen, at dette krav om dokumentation tillige gjaldt for tjenestemænd og andre ansatte ved Parlamentet

— og at det var angivet, at retsfølgen af manglende rettidig fremsendelse af dokumentation var, at den pågældende blev nægtet adgang til at deltage i udvælgelsesprøven.

Det er ganske sædvanligt, at der opstilles sådanne dokumentationskrav, og at der knyttes den angivne retsfølge til deres ikke-overholdelse.

Til de udvælgelsesprøver, som institutionerne afholder, kan der være mange hundrede, måske flere tusinde ansøgere. Der er derfor et behov for klare og let administrerbare regler. Det er indlysende og udtryk for en rimelig byrdefordeling, at det er ansøgerne, der skal fremlægge den fornødne dokumentation [2]. Udvælgelseskomitéen kan ikke have til opgave at vurdere, hvad der er årsagen til en manglende opfyldelse af dokumentationspligten. Det er klart, at udvælgelseskomitéen ikke kan have nogen positiv pligt til at undersøge — f.eks. ved gennemgang af de interne ansøgeres aktmapper — om ansøgerne rent faktisk opfylder de pågældende krav. Det kan heller ikke være udvælgelseskomitéens opgave at vurdere, om det vil være muligt for en ansøger, der ikke har fremsendt den krævede dokumentation, at afhjælpe denne mangel, og om der i bekræftende fald foreligger konkrete grunde af mere eller mindre undskyldelig karakter, der gør det rimeligt at give den pågældende en sådan mulighed. Udvælgelseskomitéen ville herved blive pålagt en opgave, som kan være meget byrdefuld, og som under alle omstændigheder vil indebære vanskelige afgrænsningsspørgsmål.

2 — Domstolen har flere gange udtalt, at det er ansøgerne og ikke udvælgelseskomitéen, som må fremskaffe de fornødne bilag, for at udvælgelseskomitéen kan tage stilling til, om ansøgerne opfylder de materielle betingelser for at deltage i udvælgelsesprøven, f.eks. i dom af 12.7.1989 (sag 225/87, Belardinelli m.fl. mod Domstolen, Sml. s. 2353, på s. 2384).

Meddelelsen om udvælgelsesprøven er derfor med rette klar på dette punkt. Det påhviler ansøgerne at fremlægge den fornødne dokumentation, og udvælgelseskomitéen har ikke adgang til at acceptere ansøgere, der ikke har opfyldt dette krav.

En sådan klar regel er selvsagt også et godt grundlag for at sikre respekten af princippet om lige behandling af ansøgerne, herunder ligebehandlingen af interne og eksterne ansøgere.

Grundsætningerne om administrationens omsorgspligt og om god forvaltningsskik kan på denne baggrund ikke påberåbes af ansøgere med henblik på at få ret til at afhjælpe fejl i forbindelse med opfyldelsen af dokumentationskravene.

4. Dette gælder også i forhold til Burban. De særlige omstændigheder, som han gør gældende, og som skulle tilsige, at han fik tilladelse til at afhjælpe den begåede fejl, har ikke en sådan karakter, at der kan gøres undtagelse fra meddelelsens klare krav.

Der er ikke grund til at opholde sig længe ved den omstændighed, at et af medlemmerne af udvælgelseskomitéen var bekendt med, at Burban opfyldte kravene om eksaminer og faglig erfaring. Denne tilfældighed kan ikke begrunde en undtagelse fra de klare og hensigtsmæssige dokumentationskrav, der fremgår af meddelelsen. Tværtimod ville en sådan undtagelse skabe en usaglig forskelsbehandling af andre ansøgere, der måtte afvises, fordi der tilfældigvis ikke i udvælgelseskomitéen var et medlem, som kendte dem.

Burban har gjort gældende, at der var grund til at tillade ham at afhjælpe fejlen, fordi den havde sin baggrund i oplysninger, som han havde modtaget fra en tjenestemand ved Parlamentet. Retten i Første Instans tog stilling til dette anbringende uden endelig at afgøre, om sådanne fejlagtige oplysninger var givet Burban, idet Retten fandt, at de påberåbte oplysninger — »à les supposer établis et pour regrettables qu'ils soient« — ikke kunne danne grundlag for at give ham medhold i hans påstand. Jeg er enig med Retten heri.

Burban kan ikke støtte ret på udtalelser, hvis indhold er stridende mod klart fastsatte regler for afviklingen af udvælgelsesprøver, og som hidrører fra en tjenestemand, som på det pågældende område ikke er kompetent. Det er klart, at den pågældende tjenestemand ikke havde nogen kompetence til at ændre på den forpligtelse til at indsende dokumentation, som ansættelsesmyndigheden utvetydigt havde fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøve. Tjenestemandens udtalelser kan hverken berettige og end mindre forpligte udvælgelseskomitéen eller ansættelsesmyndigheden til at handle i strid med meddelelsen. Denne opfattelse bekræftes i øvrigt af domspraksis, hvorefter der ikke kan støttes nogen ret på udtalelser i strid med tjenestemandsvedtægten; jeg skal her

henvise til Domstolens dom i sagen Vlachou [3] samt til generaladvokat Warners forslag til afgørelse i sagen Dautzenberg [4].

5. Burban har tillige gjort gældende, at det af Domstolens retspraksis skulle følge, at udvælgelseskomitéen på grundlag af administrationens omsorgspligt og god forvaltningsskik havde været forpligtet til i hans tilfælde at anvende bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, i bilag III til vedtægten, hvorefter en ansøger kan afkræves supplerende papirer og oplysninger. Burban har påberåbt sig Domstolens domme af 23. oktober 1986, Schwiering [5], og af 4. februar 1987, Maurissen [6]. Dette anbringende er efter min mening ikke holdbart. For det første har opfattelsen formodningen mod sig, fordi en sådan forpligtelse ikke følger af bestemmelsens ordlyd. For det andet har Domstolen i sin dom af 25. april 1978, Allgayer [7], fastslået, at en udvælgelseskomité ikke har en sådan forpligtelse. De to domme, Burban påberåber sig, har ikke ændret denne retstilstand. De to domme vedrørte situationer,

— hvor der var tale om interne udvælgelsesprøver

— hvor der kun var få ansøgere

— hvor de pågældende tjenestemænd inden for ansøgningsfristen havde fremsendt dokumentation

— og hvor udvælgelseskomitéen havde besluttet at anvende adgangen til at afkræve supplerende oplysninger efter artikel 2, stk. 2.

De to domme vedrører således ret beset spørgsmålet om, hvorledes beføjelsen efter artikel 2, stk. 2, skal anvendes, når der en gang er truffet bestemmelse om, at beføjelsen skal udnyttes.

6. Burban kan herefter ikke få medhold i sin anke. For så vidt angår sagens omkost-

3 — Dom af 6.2.1986 (sag 162/84, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 481, på s. 491).

4 — Dom af 28.10.1980 (sag 2/80, Dautzenberg mod EF-Domstolen, Sml. s. 3107, på s. 3121).

5 — Dom af 23.10.1986 (sag 321/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3199).

6 — — Dom af 4.2.1987 (sag 417/85, Maurissen mod Revisionsretten, Sml. s. 551).

7 — Sag 74/77, Allgayer mod Parlamentet, Sml. s. 977. I denne sag havde en udvælgelseskomité for en almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver ved Parlamentet nægtet en ansøger, som var tjenestemand ved Kommissionen, adgang til at deltage i de skriftlige prøver. Grunden var, at udvælgelseskomitéen på grundlag af de kvalifikationsbeviser, som tjenestemanden havde fremsendt, ikke havde kunnet tildele denne det fornødne antal points, som var foreskrevet i meddelelsen om udvælgelsesprøven for at få adgang til at deltage i de skriftlige prøver. Tjenestemanden gjorde krav på at få lov til at fremlægge supplerende papirer. Domstolen anførte i præmis 9:
Sagsøgeren forstod nødvendigheden af at indsende en komplet aktsamling, idet hun vedlagde overflødige papirer, såsom kopier af sine beviser for studentereksamen og mellemskoleeksamen, selv om det klart fremgik af hendes bevis for universitetsstudierne, at hun havde dem.
Ved en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser følger det af denne prøves beskaffenhed, at kvalifikationsbeviserne skal vedlægges ansøgningen, uden at udvælgelseskomitéen er forpligtet til at afkræve ansøgerne dem.
Når sagsøgeren ikke først vedlagde sin ansøgning de senere indsendte beviser, var dette på hendes eget ansvar, og hun må selv bære følgerne heraf.
I øvrigt skal det bemærkes, at ifølge de objektive grundkriterier, som var vedtaget af udvælgelseskomitéen til bedømmelse af ansøgernes kvalifikationer, ville de nævnte beviser ikke være taget i betragtning.

ninger, burde disse efter min opfattelse bæres af appellanten. Imidlertid bestemmer procesreglementets artikel 69, stk. 2, jf. artikel 122, at den tabende part alene skal betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Parlamentet har nedlagt påstand om, at Domstolen skal træffe afgørelse om omkostningerne i overensstemmelse med procesreglementets bestemmelser derom. Dette kan næppe tolkes som en påstand om at blive tillagt omkostninger. Følgelig må hver part bære sine omkostninger.

7. På baggrund af disse bemærkninger skal jeg foreslå Domstolen at frifinde den appelindstævnte institution og lade hver af parterne bære deres egne omkostninger.